

Kristi herredømme over alt liv, del II:

Kvaliteten av vår lojalitet til Kristus

Med utgangspunkt i tanken om Kristi herredømme over alt liv, ser forfatteren på hvilken grad av intensitet Kristi herredømme krever. Han drøfter vår tids religiøse klima, hva herredømme betyr, hvordan Kristi herredømme skal påvirke vår karakter og hvem eller hva som kan kreve herredømme i våre liv, dersom ikke Kristus er Herre.

Imange år har jeg arbeidet med temaet "Kristi herredømme over alt liv". Vi mislykkes stadig med å tillate Kristus å være Herre over hele vårt liv, og dette tilbakevendende problemet er en høyst reell sykdom i Kristi kirke.

For å virkelig ta tak i dette spørsmålet er denne artikkelen delt opp i to deler, der den første tar opp *omfanget* av Kristi herredømme og dermed vår lojalitet til ham (Denne finnes i *Theofilos* 03 2011). Den artikkelen du leser nå vil ta opp *kvaliteten* eller *intensiviteten* i vår indre lojalitet til Kristus. Det vil selvsagt bli noe overlapping mellom disse delene.

Det ødeleggende skillet

I forrige artikkel så vi på det ødeleggende skillet mellom det hellige og det sekulære (H/S-skille) som står i sterkt motsetning til tanken om Kristi Herredømme over alt liv. I stedet for at vi lever med én sentral motsetning mellom synd og lydighet til Gud, er det konstruert ytterligere en motsetning, mellom det sekulære og det hellige. Mange kristne lever med begge disse motsetningene i livet, og det kan virke forvirrende.

Den som er fanget i en H/S-tenkning tror for eksempel at det automatiskt må være mer hellig å be enn å vaske opp. Bønn er hellig og åndelig, oppvask er bare sekulært og kroppslig arbeid. Men den kristne som ikke er påvirket av H/S-tenkningen, men bare er opptatt av å adlyde Gud og ikke synde er ikke så sikker. Han eller hun vet at både bønn og oppvask kan gjøres eller ikke gjøres av grunner som handler om ulydighet eller lydighet til Gud. H/S-skillet er både distraherende og misledende.

Den som er fanget i en H/S-åndelighet tror at det er mer til behag for Gud å være i fulltids kristent arbeid enn å være mekaniker, bonde eller forretningsmann. Kristent arbeid på fulltid er hellig, det andre er sekulært.

Men den kristne som bare er opptatt av å adlyde Gud og ikke synde er ikke så sikker her heller. Finnes det ikke både gode og mindre gode grunner for begge deler? Hva om Gud har utrustet oss til å gjøre noe som anses som ”sekulært”?

Vi snakket forrige gang om at Gud bryr seg om hvordan vi tenker og lever på alle områder av livet, ikke bare på de vi anser som religiøse eller åndelige. Som et resultat av dette har H/S-skillet fått hemme mye av det Gud forventer at kristne mennesker og kirken skal gjøre. Gud vil at vi skal legge alle områder av vårt liv inn under hans herredømme, ikke bare aktiviteter som tilsynelatende har direkte med Gud å gjøre.

I denne artikkelen skal vi altså se på *bredden* av herredømme og reflektere over hva herredømme *innebærer*. Vi skal så se på de mer *interne* sidene ved livet. I forrige artikkel så vi at Gud vil at vi skal være opptatt av ”hele livet” – sosial rettferdighet, skjønnhet, vitenskap, utdannelse, økonomi, miljø... Men vi må også la dette gjelde det som er mer internt, som vår karakter, våre relasjoner og hvordan vi arbeider med våre følelser. Hva betyr Kristi herredømme der?

I. Vårt religiøse klima

La oss begynne med å se hvilke trender vi finner rundt oss. På 1960-tallet var det flere som mente at Amerika var ferdig med religion en gang for alle. Verden ville bli sekulær og religion ville bare spille en liten rolle framover. De tok grundig feil (når det gjelder USA). Det har vært en voksende interesse for religion, både kristendom og andre religioner. La meg nevne noen av de viktigste modellene, som til en viss grad overlapper med hverandre.

Religiøse modeller

Religiøs relativisme

Det finnes en mengde ulike religiøse tradisjoner, grupper og idéer. Utbredelsen av religiøse valgmuligheter er en av de store utviklingene de siste 50 årene. Dette mangfoldet forstår vanligvis innen rammene av relativismen. Ingen vil si hva som er virkelig sant og hva som er usant, men hver religiøse tradisjon eller gruppe defineres av deres forsøk på å finne symboler og metaforer som kan hjelpe dem til å takle livet. Tro og praksis er ”relativ til” deres kulturs behov for å finne et slags navn på det uforståelige og ukjente.

"Selv om ni av ti voksne amerikanere tror at Gud eksisterer er det en voksende uenighet om hvordan Gud skal beskrives. Gud er Michelangelos skjeggete gamle mann i det Sixtinske kapell. Gud er ren intelligens. Gud er kosmisk energi. Gud er en gudinne. Minst åtte av ti amerikanere anser dem selv som kristne, men er uklare i forståelsen av hva de grunnleggende sett tror på. Undersøkelsen viser at amerikanere ber oftere enn de har sex, men ingen vet hvor mange som anser sex og bønn for å være det samme."¹

I all denne forskjelligheten er ikke spørsmålet hva som er sant, som om en persons sannhet skulle kunne ekskludere en annens, og at forskjellen mellom dem skulle bety noe. Det er snakk om personlige synspunkter og private tanker, og forskjellen betyr lite.

Instrumentell religion

Dette begrepet brukes som regel kritisk, men det ligger likevel til grunn for mange ulike tilnærmingar til religion. Begrepet innebærer at vi bruker religion, vår Gud, til å få noe vi ønsker. På sitt verste handler det om å se på Gud som en automat. Du legger inn trofast bønn og pietistisk livsførsel, og ut kommer velsignelsene dine. Det er en ren byttehandel. Dette ligger i kjernen av mange arter av hedonisme og nyreligiøsitet, men når også inn i kirken. Spesielt når en for eksempel lover helse og rikdom til dem som sender penger til kirken eller til et tv-program.

Pragmatisk religion

Mange leter etter en religion eller en dypere mening i livet, men det de ser etter er "noe som kan fungere for meg". Spørsmålet er ikke hva som er sant, men heller hva jeg kan være i stand til å leve med. Hva kan gi meg det jeg trenger i livet? En tilhenger av denne tankegangen har sagt: "Jeg bryr meg ikke om hvor mye av dette som er søppel – det forandret livet mitt."

Designreligion

Denne trenden er ladet med metaforer: kaféreligion, religion a la carte, koldtbordreligion og så videre. Den kjennetegnes av idéen om at du setter sammen en kombinasjon av religiøs lære og praksis som passer dine behov og det du tror skal til for å bli lykkelig.

George Barna beskriver det som en "ny form for religion: en personlig tilpasset tro som møter personlige behov, minimerer regler og absolutter og ligner lite på den "rene" formen som de store verdensreligionene har."²

“Mange leter etter en religion eller en dypere mening i livet, men det de ser etter er “noe som kan fungere for meg”. Spørsmålet er ikke hva som er sant, men heller hva jeg kan være i stand til å leve med.”

Hva er den røde tråden?

Hvis du ikke kan vite og sette ord på hva som er *sant om Gud* – hvem eller hva han er, og hvem eller hva han ikke er, hva han ønsker, befaler og forbyr og så videre – så er det ingenting som begrenser oss som mennesker, ingen forpliktelser til noe annet enn det vi selv bestemmer, eller samfunnet bestemmer for oss. Den røde tråden er en stor vekt på individets frihet til å definere sannheten selv, uten å stå til ansvar for noen.

Det er ikke snakk om noe herredømme fra noen kilde over den menneskelige bevissthet. Denne type religioner omfavner en menneskelig frihet til selv å definere Gud, godt og ondt, uten referanse til noe mer transcendent enn meg selv.

Hvem bestemmer?

Jeg hører ofte folk si setninger som ”Jeg liker å tenke å Gud som...”, eller som det stod på et kirkeskilt: ”Ha fred med Gud, hvem du enn tenker at han er.”

Det snakkes mye om religiøse preferanser, men lite om religiøs overbevisning. Det som er forskjellen her er at det ene er en mening, og det andre en reell overbevisning som kan skape forpliktelse. På tv snakkes det mye om Gud, men mindre om ”Kristus” og ”Jesus”. Hvorfor? Svaret er at med en gang du bruker disse navnene begrenser du umiddelbart menneskers frihet til å tenke på en hvilken som helst Gud. Ordet ”Gud” kan fungere som psykologenes assoiasjonstest – du kan se det du selv vil i flekken på arket. Å snakke om ”Jesus” er for det moderne mennesket å gjøre flekken til en spesifikk form.

Dette burde ikke overraske oss, for Bibelen selv lærer oss at vi helt fra begynnelsen har vi håpet på løftet vi fikk der: "Når du spiser frukten, vil øynene dine bli åpnet og du vil være som Gud og kjenne godt og ondt." Vi har ønsket friheten til selv å definere Gud og *være som Gud* ved å kunne bestemme hva som er ondt og godt. Vi ser ut til å være fast bestemt på vår egen autonomi, at vi selv utgjør vår egen lov.

II. Hva er et herredømme?

Hva Jesus selv hevdet

Vi må være oppmerksomme på den enorme kontrasten mellom det jeg har beskrevet som våre samtidige trender og hva vi finner når vi trer inn i Bibelens verden. Vi skal se på noe av det Jesus sa, men først skal vi gå inn i Det gamle testamentet.

Herren åpenbarte seg til Moses. Han lot ikke Moses bestemme selv hvordan han skulle tenke om Gud. Når Moses i Andre Mosebok 3,14 spør Gud hvem han er, svarer Gud: "Jeg er den jeg er" – en fullstendig selv-definerende, selv-tilstrekkelig, selv-identifiserende identitet.

Herren lar det altså ikke stå åpent hvem han er, han overlater ikke til oss å bestemme hans karakter ut fra våre åndelige, intellektuelle eller følelsesmessige behov og begjær. Han sier "Jeg er ..., jeg er ikke ..." mange ganger. Vi må forvente at dette strider mot en moderne og postmoderne følsomhet. Dette er mildt sagt motkultur.

Ingen assosiasjonstest

Jesus så seg selv helt og fullt i den bibelske verden. Gud var en selv-definerende Gud som selv åpenbarte seg. Han var ingen assosiasjonstest. En av Jesu mest ekstreme påstander finnes i Johannes 14,6: "Jeg er veien, sannheten og livet, ingen kommer til Far uten gjennom meg." I en slik verden vil det du synes "fungerer" for deg eller "føles rett" for deg ikke være så viktig. Det finnes en sannhet, og Jesus er den. Han er også den eneste veien til den ene Gud. Dette utgjør en enorm begrensning på hvilken autonomi menneskenes religiøse forestillingsevne har.

Han følte seg også fri til ikke bare å fortelle oss hva vi skulle tenke om ham, men hva vi skulle gjøre. "Hold mine bud", "Lytt til mine ord og gjør dem". Herredømme betyr autoritet.

Legitim makt

Jesu har ikke bare ren makt eller makt til å overbevise. Han har en autoritet som er en legitim makt. Hvis du for eksempel har et neshorn i stuen så har neshornet makt, men ingen autoritet. Det er forskjellen på disse to formene for makt.

Autoriteten i Jesus og hans Fars herredømme hviler på at hele treenigheten var involvert i skapelsen. Vi snakker om Skaperen, vår Opphavsmann og den som har skapt alt som finnes. Han lagde oss. Han har både makt og rett, så hans bud er legitime. Det innebærer at vi er forpliktet til å adlyde dem. Tenk på det store budet, Matteus 28,18. Her sier den oppstårte Jesus, "Meg er gitt all makt, gå derfor og gjør disipler...".

Kristi herredømme innebærer at vår lojalitet til ham står over alle andre forhold, til og med til vår egen familie, hjemland og vår sportsklubb. Hvis Kristus er Herre, finnes det ikke noe rom for andre lojalitetsforhold. Han har selv sagt etablert eller står bak lojalitetsforhold til familie og ekteskapet, men han er alltid Herre. Kvaliteten på vårt lojalitetsforhold til Jesus kommer fra hjertet. Det er ikke bare en formell juridisk sak. Jesus sa: "Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte, av hele din sjel og av all din kraft."³

Jesus talte om at hans etterfølgere måtte være villige til å gi slipp på sine liv for å følge ham. "For den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det. Hva vil det gagne et menneske om det vinner hele verden, men taper sin sjel? Eller hva skal et menneske gi som vederlag for sin sjel?"⁴ Her sies det ikke at vi alle skal streve etter å bli martyrer. I stedet sies det at vi skal gi våre liv til ham som Herre i stedet for å kontrollere det selv, og at vi skal følge ham hvor han enn leder oss – selv om det fører til død. Ellers er faren å forsøke å gripe det vi selv ønsker i verden, leve det livet vi ønsker borte fra ham – og slik miste våre liv. Dette er Jesu store "kost/nytte-analyse" av livet. *Uten ham* forsøker vi å gripe verden, og selv om vi får tak i et stort stykke av den, mister vi vår sjel. *Med ham* finner vi oss selv og får evig liv.

Utfordringene ved å følge Jesus

Jesu langsiktige påstand omfatter løftet om evig liv. Men på kort sikt lover han ikke at kristne skal leve lange liv i rikdom uten kreft eller bilulykker. Faktisk lover Jesus aldri at den som følger ham ikke skal bli

avvist, forfulgt, fattig eller oppleve smertelige tap. Det finnes ingen løfter om at det å følge ham alltid vil se ut til å ”fungere for meg”, gi meg helse og rikdom eller indre fred.

De fleste kristne kommer til veiskiller der den ene veien er å følge Kristus, og den andre er å ha noe vi virkelig har lyst på. Men vi må velge en av veiene, vi kan ikke følge begge. Hvem skal være vår Herre?

Vi kan komme til å måtte velge mellom:

- ... å følge Kristus, eller å følge en vei til å oppnå rikdom.
- ... å følge Kristus, eller anerkjennelse, beundring, berømmelse.
- ... å følge Kristus, eller muligheten for ekteskap eller en seksuell partner.
- ... å følge Kristus, eller en spennende jobbmulighet.

På en annen måte kan vi si at kristne ofte tenker, selv om vi ikke alltid sier det høyt, at ”Jesus, jeg vil følge deg hvis du gir meg...”. Det blir som å si at ”Du skal være Herre hvis...”

- ... jeg kan være sikker på å ikke miste mine venner.
- ... jeg fortsatt kan følge mine drømmer for livet.
- ... hvis mine kollegaer fortsatt vil respektere meg.

Disse ”hvis” følges av det Gud kaller avguder eller gudserstatninger. De er det som faktisk fungerer som en gud for meg på det tidspunktet. Noe begynner å bli en avgud for oss hvis vi ved å søke det, slutter å adlyde Kristus. Jesus forklarte dette bildet i lignelsen om såmannen.

Frøet som falt på steingrunn vokste opp og var virkelig imponerende. Det representerer dem som tar imot Guds Ord med stor glede og begeistring, men deres tro varer bare til lidelse og vanskeligheter oppstår. De mister raskt interessen når det blir klart at Gud ikke har et bekymringsfritt liv for dem.

Frøet som falt blant torner vokste opp, men ble kvalt og overskygget av tornene. Det representerer dem som lar bekymringer og rikdom kvele Ordet slik at det ikke gir frukt. Dette er dem som kommer til veiskille og velger det de selv ønsker i stedet for å la Kristus være Herre. Når de gjør dette mange nok ganger, eller bare en gang med noe som er svært alvorlig, slutter de å bære frukt, og forlater kanskje Kristus helt.

Alt dette handler om herredømme, autoritet i praksis, i virkelige situasjoner som hender oss hele tiden.

Hvorfor vil noen behandle Herren Kristus på denne måten?

Det kan virke som galskap. Husk på hvem Kristus er. Han er en del av treenigheten, skaper av alt som eksisterer utenom ham selv. Han *er* Herren. Alt vi er og alt vi noensinne vil komme til å bli er på grunn av ham.

For å tenke over Guds storhet kan vi se på solsystemet vårt. Hvis solen er en bordtennisball er jorden et knappenålshode et par meter borte. Resten av solsystemet kunne vært oppbevart i L'Abris bygning i Southborough (på USAs østkyst, red.). Men på denne skalaen ville den nærmeste stjernen i vår galakse være et eller annet sted i Ohio. Det er bare den nærmeste naboen i vår galakse, og det finnes milliarder av galakser. Det er umulig å tenke seg hva det betyr at alt dette ble skapt på Guds kommando.

Hvis dette er sant, og vi anerkjenner at den Gud vi tilber i Jesus Kristus er Skaperen av hele universet, kan du da forestille deg å be ham inn i livet som en tjener eller assistent, og bare følge hans råd dersom det passer deg? Det er nok gode argumenter for å si at han enten må være Herre, eller ingenting.

Den andre siden av saken er at han har strukket seg ut til deg. Han har gitt seg selv for deg. Der mennesker lever i en patetisk streben etter å bli lik Gud, forteller Paulus at Jesus ikke anså likhet med Gud som noe å streve etter. I stedet forlot han sin herlighet og status hos Gud og ble et menneske slik som oss. Han ble ytterligere fornedret til døden på korset der han bar den straffen som vi fortjente for våre synder. Men så reiste Gud ham opp fra de døde, og sammen med ham ble også vi løftet opp til evig liv. Gjennom at han mistet sitt liv, åpnet han altså døren til nåden for deg og meg.

Paulus skriver om dette i sitt brev til Filipperne, kapittel 2, vers 5-8. Men så i vers 9-11 får vi en av de viktigste utsagnene om Kristi herredømme i hele NT: "Derfor har og Gud opphøyet ham og gitt ham det navn som er over alle navn, for at i Jesu navn skal hvert kne bøye seg, deres som er i himmelen og på jorden og under jorden, og hver tunge skal bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære."

Dette er grunnlaget for å behandle Kristus som din Herre, hvem han er som Skaper og hvem han er som din Frelser.

III. Herredømme og karakter

Vi har snakket om omfanget av Kristi herredømme og hvilken sterk lojalitet som et herredømme krever. Nå vil jeg sammenholde disse to tankene og se på der herredømmet retter seg mot vår karakter og vårt indre liv.

Spørsmål om karakter

Kristi herredømme har ingenting å gjøre med en ytre fromhet, respektabilitet, raushet eller tro. Det handler i stedet om at alt det virkelig finnes under overflaten. Dette er årsaken til at mange av skandalene blant kristne ledere skaper et så mørkt og feilaktig bilde av Jesus.

- Det er ikke greit om en fantastisk og effektiv evangelist ikke ærer Gud i sitt seksualliv.
- Det er ikke greit om noen har en berømt bønnetjeneste, men oppgir feil tall til skattemyndighetene.
- Det er ikke greit om noen er en fantastisk forkynner, men ikke kan fordra mennesker.
- Det er ikke greit om noen er en begavet lovsangsleder, men er en racist.

Dette er det tydelige budskapet i begynnelsen av Første korinterbrev 13, 1-3. Jeg kan snakke med englers tunger, ha profetisk kraft til å forstå mysterier, jeg kan ha tro som flytter fjell, gi bort alt jeg eier og til og med gi mitt liv som martyr. Jeg kan gjøre alt dette uten å ha kjærlighet. Og hvis det er uten kjærlighet, sier Gud at det er ingenting. Det er ikke underlagt Kristi herredømme. Jeg gjør ingenting, oppnår ingenting, jeg lager bare en masse lyd. Jeg kan se fantastisk ut på overflaten og tilsynelatende være en unik person, men likevel være hul på innsiden.

Intensiviteten av Kristi herredømme

Jesus er ikke fornøyd med å forbli på overflaten eller ha en slags vag påvirkning på våre liv. Han utfordrer oss i vårt innerste, våre følelser, vår

*“Å ha Kristus som Herre ... kan ikke ses på
som noen heltedåd eller en gave til Gud.
Det er bare snakk om å anerkjenne hva som er
virkelig sant, nemlig at alt uansett tilhører Gud.”*

karakter og våre relasjoner til andre mennesker.

Et stort hinder her er den falske guden som heter respektabilitet i kristne kretser. Hvis respektabilitet får forrang foran ærlighet, betyr det at vi ignorerer eller fornekter syndefallet som berører hver og en av oss. Som et resultat vil vi la være å bære våre svakheter og mangler inn under Kristi herredømme, enten fordi vi ikke ser dem selv, eller fordi er opplært til å ikke la noen andre se dem.

Akkurat som H/S-skillet ikke vil høre om den sekulære verden i kirken, vil vi, dersom vi er underlagt kravet om respektabilitet, ikke ha noen plass i vårt kristne fellesskap for min frykt, depresjon, sinne, store pengeforbruk, humørsyke, ødeleggende seksuelle tanker, sladder eller problemer med å snakke sant.

Peter Scazzero, en pastor i New York, har skrevet noen interessante bøker som oppfordrer til en ”følelsesmessig sunn åndelighet”. Han setter fingeren på flere uutalte tankemessige forutsetninger for hvordan vi lever, føler, ikke føler, behandler penger, risiko, tap og bitterhet. Disse forutsetningene kommer fra våre familier, eller vår subkultur, og er fryktelig ødeleggende. Men hvis vi er opptatt av å holde en skinnende kristen maske, blir de aldri avslørt eller erkjent som et problem, siden vi er så vant med dem.

Idéer som ikke blir utfordret har en enorm kraft, særlig hvis de er uuttalte og tas for gitt. Scazzero nevner flere kjønnsrelaterte forutsetninger. ”Jenter blir ikke sinte og gutter gråter ikke.” Eller: ”Menn leder og tjener penger. Kvinner klager.” Denne type idéer kan finnes i din andre natur og de kan ødelegge deg, alle rundt deg og din tjeneste for Kristus.

Hvis problemer med identitet og selvbilde aldri blir tatt opp vil vi naturlig bære rundt på dårlige bilder av oss selv. ”Jeg er ubruklig”, ”Jeg er utilstrekkelig på alle måter”, ”Jeg har ikke noe å komme med”.

Tenk på alle vanene vi kan bære med oss når det gjelder å være i konflikt med mennesker. Vi dekker over, vi stikker av eller vi skyter fra hoften. Alt dette er reaksjoner som ikke løser en konflikt, men forsterker den. Likevel holder vi oss til våre vaner, i stedet for det Jesus lærer. Jesus sier dette svært tydelig. Han sier at hvis vi skal til å ofre noe ved alteret og kommer på at noen har noe imot deg, skal du la gaven ligge. Gå og forsøk å gjøre opp med personen, din tilbedelse vil bli ødelagt av konflikter som dekkes over, ignoreres eller fornektes.⁵

Det er altså behovet for å være respektabel i kristne miljø som blir en

avgud for oss. Hvis vi skal ha framgang i vår karakter må denne avguden utfordres.

IV. Hvis Jesus ikke er Herre, hvem eller hva er det?

Noen eller noe er Herre

I livet er det aldri et spørsmål om du ønsker en Herre eller ikke. Kristus er ikke den eneste "herren", det finnes tusenvis av dem, og de trenger ikke framstå særlig religiøse. Det som betyr mest for deg har et visst herredømme over deg.

Dersom det viktigste for deg er å være uten herre, å være fullstendig uavhengig og ikke svare til noen andre enn deg selv, vil din egen frihet bli din herre. Når andre mennesker stiller store krav til deg, ber deg om tjenester på ubeleilige tidspunkt og handler ut fra egne agendaer, gir friheten følgende råd: "La dem være, du er ikke tjeneren deres." Men mange mennesker vil, særlig i løpet av årenes gang, angre på at de fulgte denne herren. Den leder dem nemlig inn i ensomhet, isolasjon og bort fra andre menneskers omsorg.

Det er lett å se konsekvensene av andre herrers herredømme, som penger, sosial aksept og makt. Dette er brutale herrer som ødelegger oss, og som Jesus vil sette oss fri fra.

Jesus som Herre

Som jeg har skrevet tidligere er Jesus vår Skaper og vår Frelser, noe han har betalt dyrt for. Hvilken annen herre kan du ha som er så overgitt til deg? Han lovet ikke noe enkelt liv, og kanskje må vi lide for at han skal få vår oppmerksomhet. Men han gjør det ut fra sin kjærlighet til oss. I *Se det i øynene* skriver C. S. Lewis om den enorme forandringen dette er. Som vi ofte sier, aksepterer Gud oss slik vi er, men elsker oss for høyt til å etterlate oss der. Han vil forandre oss helt til vi blir perfekte i vårt neste liv, men han begynner i dette livet. Det er retningen dette toget har. Hvis du ikke liker retningen, må du gå av toget.

Å ha Kristus som Herre over alle områdene jeg har skrevet om, kan ikke ses på som noen heltafdåd eller en gave til Gud. Det er bare snakk om å anerkjenne hva som er virkelig sant, nemlig at *alt uansett tilhører Gud*. Alle sakene mine, alle vennene mine, familien min, planene mine, hele meg...

Konklusjon

Vi har snakket om Kristus som Herre over hele bredden av livet, også vårt indre liv og våre erfaringer. Det er verdt å tenke over hva det betyr eller ville bety for deg dersom Kristus virkelig er Herre. Hvilke avguder kan stå ved et veiskille og lede deg bort fra Kristus? Jeg vil avslutte med Paulus brev til Filpperne, kapittel 2, vers 5-11:

La samme sinnelag være i dere som også var i Kristus Jesus!

Han var i Guds skikkelse
og så det ikke som et rov
å være Gud lik,

men ga avkall på sitt eget,
tok på seg tjenerskikkelse
og ble mennesker lik.

Da han sto fram som menneske,
fornedret han seg selv
og ble lydig til døden, ja, døden på korset.

Derfor har også Gud
oppøyd ham til det høyeste
og gitt ham navnet over alle navn.

I Jesu navn skal derfor
hvert kne bøye seg,
i himmelen, på jorden og under jorden,
og hver tunge skal bekjenne
at Jesus Kristus er Herre,
til Gud Faders ære!

Denne artikkelen er en bearbeidelse av et av mange foredrag av Dick Keyes om "Kristi herredømme over alt liv". Gjengis med velvillig tillatelse fra opphavsmannen.

Fotnoter

1. Utne Reader "God of a million faces" (July/Aug. 1998, p.45)
2. Utne s. 46.
3. Matteus 22,37
4. Matteus 16,25-26
5. Matteus 5,23